

gaan lunchen met drie directieleden van enkele van de grootste levensmiddelenfirma's en met een functionaris van de firma Joh. Enschedé & Zonen te Haarlem (waar alle distributiebescheiden gedrukt werden). De heren dronken een kruik jenever leeg plus enkele flessen wijn – toen de Hoo in Hattem terugkwam, was hij dronken. Drie dagen later kreeg hij van Hirschfeld ziekteverlof. Met de leiding van het CDK werd toen een van de adjunct-directeuren belast, J. G. Japikse. De Hoo deelde nadien Rauters adjudant schriftelijk mee dat hij ontslag wilde nemen. '*Kommt nicht in Frage!*' schreef Seyss-Inquart op zijn brief, en Rauter antwoordde de Hoo dat hij maar een geschikte plaatsvervanger moest zoeken, '*jedoch bleiben Sie für den gesamten Apparat des Zentral Distributiekantors in vollem Umfang verantwortlich.*'¹ De bezetter achtte dus ook toen nog de Hoo een onmisbare kracht. Dat had óók te maken met de diensten die de Hoo bij de invoering en uitreiking van de z.g. tweede distributiestamkaart de bezetter bewezen had – wij komen daar in hoofdstuk 5 op terug.

★

Bij de levensmiddelen distributie werd er met kracht naar gestreefd, de medische normen die voor een voldoende voeding golden, scherp in het oog te houden. Reeds enkele weken na de capitulatie had Hirschfeld uit de bestaande Gezondheidsraad een aparte commissie gevormd, de z.g. Voedingsraad, die de samenstelling van het distributiepakket regelmatig analyseerde en op grond daarvan adviezen gaf. Als dat maar enigszins mogelijk was, werden die adviezen door Hirschfeld en Louwes overgenomen en door hen aan de *Hauptabteilung Ernährung und Landwirtschaft* voorgelegd – het was immers de bezetter die uiteindelijk de rantsoenen vaststelde.

Toen Engeland in '40 de strijd bleek voort te zetten, stond voor Hirschfeld en Louwes vast dat men op den duur met de Nederlandse voedselvoorziening in grote moeilijkheden zou komen. Het getuigde hunnerzijds dan ook van vooruitziend beleid dat zij in de loop van '40 de stoot gaven tot een belangrijke uitbreiding van het aantal kookinrichtingen waar massa-voeding toe bereid kon worden: de z.g. Centrale Keukens. Een enquête bij de gemeentebesturen toonde aan dat er in den lande reeds 98 bestonden die elk een capaciteit hadden van minstens 500 porties (elk van $\frac{3}{4}$ liter)

¹ Brief, 12 juni 1944, van Rauter aan S. de Hoo (*HSSuPF*, 7 A, b).